

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 94.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366452880/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

rede Haanden voldsomt imod hende. Men hun undveeg ham, og styrtede ud af det brændende Huus og fra sin skrækkelige Ægtefælle, som hun fra den Time af heller aldrig meer saae i Verden. Hun flygtede tilbage til sine Slægtninge, som modtog hende med Kjerlighed og Skaansel, uden at udforske den gruelige Hemmelighed, som de allerede ahnede; thi at Herr Hind havde forgrebet sig paa sin første Kone havde Rygtet længe sagt, men tillige tilføiet, at hun havde været opfarende og heftig, og havde plaget ham med en ugrundet Skinsyge. Hvad Maria havde seet i det frygtelige Lønkammer skulde ogsaa have været begravet med hende, hvis ikke Herr Hinds pludselige Død kort efter var indtruffet, og paa samme Time, som han, Aaret forveien, havde siddet ved Bryllupsbordet ved sin skjonne Bruds Sæde, og med Glasset i Haanden seet det blege Dødningsansigt paa Ruden. Af nogle utydelige Ord til Maria, som han i sine sidste urolige Dage havde nedskrevet, troede hun at see, at det dog ikke var djævelsk Ondskab og Umenneskelighed Altsammen, og at han dog kun halvt kunde tilregne sig de blodige Spor af en Misgjerning, som naagede hans Sjæl med de skrækkeligste Qvaler, dem han kun ved en paatvungen Kulde og Foragt for alt Aandeligt troede at kunne befrie sig fra.

I en heftig Scene med hans skinsyge og af uheldig Kjerlighed fortærede Kone, havde han, opbragt og krænkert af hendes falske Mistanke, stødt hende fra sig, og saa voldsomt, at hun var tørnet med Hovedet mod hint Ijorneskab i Lønkamret, og da Blodet strømmede ned over hendes Hals, havde hun, i Fortvivelse over den haarde Behandling, styrtet sig med Panden mod den steenhaarde Muur. Om hun saaledes selv havde fremskyndet den pludselig paafulgte Død, eller om hant første Saar allerede var dødeligt, det vidste han ikke. Han vovede aldrig siden at sætte sin Fod i hint ulyksalige Lønkammer, som han troede at have tillukt for evig; men hvor hans hemmelige Nag stedse førte hans Tanker tilbage, hvor han idelig syntes at maatte hen, for at udslette de blodige Spor af sin Misgjerning.

Meget meer kunde Maria ikke udtryde af de afbrudte, næsten ulæselige Ord. At han paa en Maade havde elsket hende, syntes klart, og at han aldrig havde havt noget Ondt isinde imod hende, skjøndt han var saa nærved at gjentage sin første Forbrydelse paa hende, det saae hun vel ogsaa, og opfyldte nu hans sidste Bøn og bad for hans Sjæl.

Hendes Slægtninge døde næsten Alle før hun, og ligesom Gitte og

Hans tilforn havde siddet paa hendes Skjød og hørt Historier i Tusmørket, saaledes klyngede siden deres Børn sig til den gamle Møster Maria, som de Alle endnu kaldte hende. Men Rosif Blaaskjægs Historie kunde hun aldrig fortælle Børnene, hvor ofte hun end begyndte derpaa, og hvergang hendes ulykkelige Bryllupsdag indtraf, lukkede hun sig inde hele Dagen, flettede en Krands i sine usgraa Lokker, og tændte om Aftenen mange Lys i sit eensomme Kammer. Der sad hun da til Midnat stille ved Bordet, og stirrede paa Ruden ligeover for sig. Flere Uger derefter var hun da gjerne hensunken i en dyb Sorgmodighed, hvoraf kun Religionen og Haabet om et bedre Liv kunde uddrive hende, og det vedblev at være hendes Trøst til hendes sidste Time.